

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ ΧΑΝΕΤΑΙ Ο ΗΛΙΟΣ...

[ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΘ. ΒΟΥΤΥΡΑ]

Είταν ή ώρα που βγαίνουν και πλανιούνται οι σκιές, που φεύγοντας τον ήλιο, το φως του, τρέχουν ζητώντας το σκοτάδι...

Έμενα καθισμένος κοντά στο παράθυρο. Βαρείά μελαγχολία μεζωνε. Σά να με πλησίαζαν, μου φαινόταν, σκιές αγαπητές, πρόσωπα αγαπητά, χαμένα για πάντα, στο πέρασμα τους να έρχόνταν κοντά μου. Και πόσα πόσα μου θύμιζαν!

Πάνω σ' αυτό να και κάτι άλλο, μια ένδυμνη αγάπης παλιάς, λησμονημένης. Και παρουσιάστηκε αυτή με δύναμη, ολόγερη. Ο άδηφάγος χρόνος δεν την είχε κατακομματιάσει.

Είταν ή ώρα που και η περασμένη ζωή βγαίνει και πλανιέται.

Ναί, σά νάταν χτές, μου φαίνεται, τόσο κοντά το βλέπω! Είχε χαθεί και τότε ο ήλιος και η κάθε γωνιά γέμιζε από κάποιο μυστήριο.

Επαίσαμε ώρα κρυφτό και μās βρήκε το σκοτάδι. Οι αδελφές μου με μια φίλη τους, με είχαν βάλλει να τες βρίσκω. Αυτές κρυβόντουσαν μέσ' στο σπίτι, κι' εγώ, κάτω, στην αύλη περιμένα ν' ακούσω:

— Έλα...

Και πήγαινα τότε να τες βρω.

Επαίσα με ευχαρίστηση αυτό το παιδικό παιχνίδι, αν και είμουν μεγαλύτερος απ' αυτές κι' άλλα παιχνίδια μου έπρεπαν. 'Η αιτία όμως που μέκαμε, που με κινούσε είταν ή μικρή τους φίλη ή Καλυψώ, μια κόρη ξανθιά με χοντρές μακριές πλεξούδες, που θαύμαζε κανείς πώς τες σήκωνε κείνο το κεφαλάκι.

Κι' όσο έπαιζα, τόσο μέπιανε πιο δυνατή μια ταραχή, κάτι με τάραιζε, μια τρικυμία αισθανόμουν να αρχίζει, ή να γίνεται μέσα μου.

Κ' επιθυμούσα να την βρω μόνη, να την πιάσω σε κάποιο μέρος, σε κάποια γωνιά κρυφή, άλλ' αυτή κρυβόταν πάντα με μια απ' τες αδελφές μου. Κι' αυτό με πείραιζε, μέκανε να θυμώνω με τες αδελφές μου, χωρίς να το λέω, που δεν την άφιναν μόνη.

Και στο σπίτι άλλοι από μās δεν είταν. 'Η μητέρα μας είχε βγει έξω, με την μητέρα της Καλυψώς. Και κοντά σ' αυτές είχε ξεπορτίσει και ή υπηρέτριά μας. Πήρε κι' αυτή δρόμο να πάη να δει τη μάνα της, όπως μās είπε.

Κ' έτσι είχαμε μείνει ήμες και μεις και παίζαμε το κρυφτό.

'Αλλ' ή ώρα περνούσε, ο ήλιος χανόταν και πού να βρω μόνη τη μικρή Καλυψώ. 'Ηθελα να πω να κρύβονται χωριστά και όχι μαζί, αλλά δεν τολμούσα να το πω.

Όταν όμως είδα την ημέρα νάχει χάσει το χρώμα της, να της έχει φύγει το λαμπερό, το χαρωπό της χρώμα και νάχει γίνει σκυθρωπή, δέ μπόρεσα να κρατηθώ και το είπα:

— Δεν παίζω αν δεν κρύβεται ή κάθε μια χωριστά!

Το δέχτηκαν...

— Ναί, ναί, χωριστά! Καλύτερα!

Πήγα κάτω και περίμενα νακούσω το έλα...

'Αργούσαν.

— Έλα!.. άκουσα επιτέλους να μου λέει μια φωνή.

'Ανέβηκα πάνω σιγά κι' άρχισα να ψάχνω. Βρίσκω τη μια αδελφή μου. Της είπα όμως να μείνη εκεί και θα κάνω πώς δεν τη βρήκα.

Στ' άλλα δωμάτια βρίσκω τις άλλες δυο αδελφές. Τά ίδια είπα και σαυτές. Έμενε τώρα ή Καλυψώ κι' αυτήν ήθελα να βρω. Έψαξα παντού, τίποτα. Έμενε μόνο ένα δωμάτιο, που δεν είχε παράθυρο, σκοτεινό σχεδόν και την ημέρα με λαμπρό ήλιο. Μπήκα και σαυτό. Σκοτάδι. Καθώς όμως έψαξα πίσω απ' την πόρτα, πιάνω ένα σώμα παχουλό, τρυφερό. Είταν αυτή...

— Σ' έπιασα!.. της είπα και την έσφιξα.

Καμιά κίνηση δεν έκανε. Έμενε ακίνητη στη γωνιά με τα μάτια κλειστά.

'Η τρικυμία είχε ανάψει για καλά μέσα μου και μέσερνε όπως σέρνει φορτωνιασμένη άγκυρα θάλασσα μικρό πλοιάρι στους βράχους.

Τη φίλησα. 'Ακίνητη έμενε με τα μάτια κλειστά. Την ξανα-

φίλησα...

'Απ' τη θεία αυτή απόλαυση μεβγαλε ή φωνή της αδελφής μου: — Μα πού είσαι; Ακόμη! έλεγε.

'Απ' την ημέρα αυτή άρχισε μια αγάπη με τη μικρούλα. Έρχόταν σχεδόν κάθε απόγευμα με τη μητέρα της σπίτι μας. Έγώ τώρα, πρώτος ζητούσα να παίξουμε κρυφτό, όταν οι μητέρες μās μās άφηναν μόνους. Και παίζαμε. Έτρεχα ζητώντας την Καλυψώ, και πάντα την εύρισα γιατί ήξερα πού κρυβόταν. 'Εκεί όμως πού την εύρισα άργούσα πολύ χωρίς να το θέλω...

— Μα πού είσαι! φώναζαν οι αδελφές μου.

'Εγώ έβγαίνα τότε κατακόκκινος, ξαναμμένος...

— Μα να μη μπορώ να τη βρω! έλεγα.

Και όταν παρουσιαζόταν ή Καλυψώ:

— Μα πού είχες κρυφτή; τη ρωτούσα.

— Δέ στο λέω, μου άπαντούσε αυτή με χαμόγελο.

Και μουρμούριζε και μια πονηρή ματιά.

'Ενα απόγευμα όμως οι αδελφές μου διαμαρτυρήθηκαν:

— Μα όλο την Καλυψώ πās να βρεις;

— Το κάνω αυτό γιατί έχω βάλλει πείσμα να τη βρω και να την βάλω να φυλάξει, τους είπα.

— 'Α, όχι, θέλουμε και μεις, μου άπάντησαν.

— Καλά...

'Αφησα την Καλυψώ και προσπάθησα και βρήκα μια απ' τις αδελφές μου. Αυτή θά έρχόταν να μās εύρισκε.

Πήρα την Καλυψώ για να κρυφτούσε μαζί.

— Πάμε, μου είπε αυτή, να κρυφτούμε καλά να μη μπορεί να μās εύρη...

Και κρυφτήκαμε σε μέρος πού στάθηκε αδύνατο να μās εύρη όχι μόνον αυτή, αλλά και οι άλλες αδελφές μου πού φύλαξαν έπειτα.

Κοντά ο ένας στον άλλον, σφιγμένοι, άκούγαμε τα βήματα να πλησιάζουν, να φέρνουν γύρω, να σταματούν, τικούγαμε μ' έναν τρόμο ευχάριστο πού μās έκανε ακόμα πιο πολύ να σφιγνόμεστε.

Βρήκα κι' ένα άλλο μέρος για κρύψιμο. Κείταν αυτό ένα μικρό δωμάτιο κάτω απ' τη σκάλα γεμάτο από σπασμένα έπιπλα. Έκει χωθήκαμε και μέيناμε ώρα. 'Α, πώς ήθελα, πώς ήθελα νάμενα κει για πάντα, έχοντας κοντά μου τη μικρή μου φίλη!

Νάμενα κει χαμένος μέσ' στο σκοτάδι. Πώς μένουν οι άράχνες μέσ' στα βαθιά υπόγεια;

Κ' έψαχναν να μās βρουν και οι τρεις αδελφές μου, αλλά πού!.. Όταν όμως βγήκαμε και μās είδαν βάλανε τα γέλια!

Μα πού είχατε χωθεί κι' έχετε αυτά τα χάλια; μās είπαν.

Και οι δυο είμαστε γεμάτοι από άράχνες και σκόνη.

Μια μέρα ή Καλυψώ έφυγε με τους γονείς της για κάποιο νησί. Είχαν μεταθέσει τον πατέρα της εκεί. Θυμούμαι πώς, όταν ήρθαν να μās άποχαιρετήσουν, ζητούσα να τη φιλήσω και να της πω πολλά. 'Αλλά δέ βρήκα ευκαιρία. Και με κοίταζε, με κοίταζε με τα δακρυσμένα μάτια της...

— Καλήν αντίαμωση και γρήγορα, της είπα όταν δώσαμε τα χέρια.

Πέρασαν λίγα χρόνια. Ένα απόγευμα πού πήγα στο σπίτι έμαθα πώς είχαν έρθει κάτι ξένοι. Και είταν μέσα στη σάλα και μιλούσαν με τους δικούς μου. Σε λίγο με φώναξε ή μητέρα μου να πάω μέσα. Και πήγα. Μόλις μπήκα γνώρισα τον έναν ξένο, ή τη μια ξένη. Είταν ή Καλυψώ. Τη γνώρισα, αν και είχε αλλάξει πολύ, μα πολύ...

— Τη γνωρίζεις; με ρώτησε μια απ' τες αδελφές μου δείχνοντάς την.

Ταραγμένος και μ' ένα μικρό χαμόγελο ύποκλήθηκα. Είδα πώς είχε κοκκινίσει. Δέ μου έδωσε το χέρι. Και ούτε γώ τόλμησα να το

προσεύχεται.

Ἡ μητέρα της με τὴ μητέρα μου στὸ βάθος τῆς σάλας μᾶς κοιτάσαν χαμογελώντας. Πῆγα κοντά καὶ τὴ χαιρέτησα. Αὐτὴ βρῆκε πὼς εἶχα γίνει πᾶ ἀνδρας...

Ἐκείνησα κάποιον καὶ με τρόπο κοιτάει τὴν Καλυψώ.

Δεν εἶταν διόλου ὅπως πολλές φορές τὴ σκεπτόμουν, τὴν ἔφερα με τὸ νοῦ μου πὼς θάχει γίνῃ. Κάτι ἄλλο! Ἐκεῖ κοντὰ στὲς ἀδελφές μου καθόταν ἕνα θαυμάσιο πλάσμα, πού τώρα δὲ θυμίζε πᾶ ἡ δὲν εἶχε τίποτε τῆς μικρῆς Καλυψῆς. Μία φωνὴ μελωδικὴ γλυκειά, κ' ἕνα γέλιο χρυσταλλένιο...

Τάχα χάσει. Ἡ ματιά της ὁμῶς κάποτε ἐρχόταν καὶ σὲ μένα, καὶ μοῦ φέρονταν ἔπειτα ψυχρά, πολὺ ψυχρά σὰ νὰ μὴν εἶχαμε ποτὲ τίποτε μαζί, σὰ νὰ μὴν εἶχε φιλήσει κείνα τὰ χεῖλια, κείνα τὰ ρόδινα μάγουλα...

Κι' ἄρχισαν νὰ ἐρχονται συχνὰ πάλι ὅπως καὶ ἄλλοτε, τότε στὸ σπίτι μας. Κ' ἐρχόνταν καὶ ὁ πατέρας της πολλές φορές κ' ἔμεναν ἴσαμε τὸ βράδυ.

Εἶχα ἀπογοηθευθῇ. Ἀλλὰ παρατήρησα, πὼς με ἀπέφευγε αὐτὴ, με ἀπέφευγε σὰ νάμουν ὁ Σατανᾶς. Καὶ τὴν ἐπιανε τρόμος μεγάλος μὴ μείνει μόνη μαζί μου!...

Ἐνα βράδι γύρισα στοὺς κεντρικοὺς δρόμους ἄσκοπα. Τὸ ἀπογευμα δὲν εἶχε πάει στὸ σπῆτι μας. Καὶ ἀφοῦ περιμένα ἀρκετὰ καὶ εἶδα τὸ σκοτάδι νᾶρχεται, ἀπελπίστηκα καὶ βγῆκα ἔξω.

Εἶχε ἀρχίσει ζεστὴ δυνάτη. Ἀνεμος ὁμῶς δυνατὸς φυσοῦσε κέφερε κάποιου δροσιά.

Κόσμος καθόταν ἔξω ἀπ' τὰ καφενεῖα, καὶ ἄλλος γύριζε, πλημυροῦσε τοὺς δρόμους, τὰ πεζοδρόμια.

Βάδιζα μέσ' στὸν κόσμο ἔχοντας αὐτὴ στὸ νοῦ μου.

Τὴ ζήλεια, πού μ' εἶχε τυραννῆσει ὥρα, τὴν εἶχα βάλλει στὴν ἀκρῇ, γιὰ νὰ σκεφτῶ κάτι ἄλλο, πὼς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσω, καὶ βρῆκα καὶ κάτι ὠραία λόγια νὰ τῆς πῶ. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τὴν πετύχω μόνη.

Καὶ σιγὰ, σιγὰ φαντάστηκα, πὼς τὴ βρῆκα μόνη πὼς παρουσιάστηκε ἐκεῖ στὸ δρόμο, κέτρεξε κοντά της.

Δεσποινὶς Καλυψώ, πὼς μόνη; τῆς λέω.

— Καὶ σεῖς μόνος, μοῦ ἀπάντησε αὐτὴ.

— Ναι μόνος... μᾶρῃσε νὰ πιανιέμαι...

Ἐδῶ ὅμως στάθηνκα, κόπηκε ὁ διάλογος σὰ νὰ μὴν κἀποιος ἄλλος ξένος στὴ μέση, πού μοῦ εἶπε :

— Καὶ ἂν σοῦ πεῖ τράβα τὸ δρόμο σου ;

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔβαζα με τὸ νοῦ μου καὶ προσπαθοῦσα ἀφοῦ δὲ μπορούσα νὰ τὰ φτιάξω στὰ σωστά, νὰ τὰ φτιάξω μαζί της με τὸ νοῦ μου.

Ἀλλὰ κέτσι πάλι μοῦ τὰ χαλοῦσε ὁ ἐαυτός μου, πού παρουσιαζόταν κάθε τόσο σὰ σατανᾶς.

Λένε πὼς ὅτι καλομελετᾶ κανεὶς ἔρχεται. Σ' ἕναν ἀπ' τοὺς πῶ κεντρικοὺς δρόμους ξαφνικά μοῦ φάνηκε πὼς κείνο ποῦχα στὸ νοῦ, ἔφυγε κέγινε πρᾶγμα ἀληθινὸ, ζωντανό. Ταράχτηκα. Ναι, εἶταν αὐτὴ!

Μὰ μπορούσα νὰ κάνω λάθος; Φοροῦσε τὰ ἴδια ρούχα καὶ τὸ καπέλλο της τὸ ψάθινο μὲ τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα...

Κόσμος πολὺς γύριζε πάνω κάτω. Προσπαθοῦσα νὰ μὴν τὴ χάσω. Ἐπεφτα πάνω σὲ διαβάτες, γυναῖκες κ' ἄνδρες, τοὺς βλαστημοῦσα ἀπο μέσα μου, κ' ἔλεγα ἀγριεμμένους:

— Μωρὲ ὅλοι σιγὰ πάνε!.

Ἐ τὰ χτήνη! Νὰ μὴ μπορεῖ κανεὶς νὰ τρέξει! Ἐχεις δὲν ἔχεις δουλειά, αὐτοὶ νὰ σὰν παλούκια στὴ μέση!

Κατόρθωσα νὰ τὴν πλησιάσω λίγο. Κοίταξα μὴν εἶνε ὁ πατέρας της μαζί. Ὁχι δὲν εἶταν.

Μόνη, μόνη θάταν! Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε ἔφοδο δυνατὰ ὅσο ποροῦσε. Πλησίασα ἀκόμα. Μοῦ κόπηκαν τὰ φτερά. Κάποιος πού πῆγαινε δίπλα της, τῆς μιλοῦσε...

— Ποιὸς εἶνε αὐτός, εἶπα στὸν ἐαυτό μου, ποιὸς εἶνε αὐτός πού τῆς μιλά; Μὰ, μὰ γιὰ στάσου... Μήπως τῆς μιλά ἔτσι...

Καὶ πλησίασα ἀκόμη...

Μὰ, μιλοῦνε! Τοῦ μιλᾷ κι' αὐτὴ! Μὰ ποιὸς εἶνε αὐτός;

Εἶταν ἕνας νέος ἀδύνατος, μελαχροινὸς με σταχτιά ρούχα καὶ ψάθινο καπέλλο.

— Μὴν εἶνε ἐρωμένος της...

Ἡ ζήλεια ἄρχισε νὰ με κεντρώνει δυνατὰ.

— Ἀκου! ἔκανε σὲ λίγο στὸν ἐαυτό μου, γελᾷ! Κάτι τῆς εἶπε αὐτός καὶ γελᾷ. Οὔτε ντροπὴ, οὔτε διάκριση! Μέσα στὸν κόπο, χὰ, χὰ! Καμμιὰ κρυάδα θὰ τῆς εἶπε, κι' αὐτὴ δὲ μπόρεσε νὰ ἀτηθῇ καὶ ξεκαρδίστηκε! Μὰ δὲ λένε πὼς οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν αἰς κοντούς! Μποροῦν καὶ συνεννοοῦνται!...

Στρίψανε σ' ἕνα στενὸ δρόμο ἀλλὰ γεμάτο κόσμο. Κι' ἐγὼ ἀποπνέω...

— Μὰ πρέπει νὰ με δεῖ, εἶπα ξαφνικά, τί κρύβομαι!.

Καὶ τότε. Ἐτρεξα ἐμπρός, πέρασα ἀπὸ κοντά της, κέπειτα στράφηκα καὶ γύρισα καὶ τὴν εἶδα. Με εἶδε κι' αὐτὴ. με χήτησε

καλά. Ἐγὼ χωρὶς νὰ χαιρέτησω προχώρησα σιγὰ. Ἀκούσα αὐτὸν νὰ ρετᾷ :

— Τί εἶνε ;

— Τίποτα.

Μὲ προσπέρασαν. Οὔτε ἔστρεψα διόλου τὸ κεφάλι μου.

Τοὺς ἀκολουθοῦσα τώρα, ἀπὸ μακριά.

Πέρασαν σὲ ἄλλους δρόμους πού δὲν εἶταν κόσμος.

Αὐτὴ στεκόταν κάποτε καὶ κοιτάει βιτρίνες καταστημάτων, ἔρχινε καὶ μὰ ματιά πρὸς τὸ μέρος μου. Μοῦ φαινόταν καὶ τὸ σταματήματ' αὐτὸ εἶταν ἐπὶ τοῦτο γιὰ νὰ κοιτάει πίσω. Αὐτὴ κοιτάει τὶς βιτρίνες χωρὶς νὰ ρίχνει ματιά πίσω.

Σιγὰ, σιγὰ μῆλκον σὲ δρόμους σχεδὸν ἐρημούς. Θὰ τὴ συνόδευσεν ἴσαμε τὸ σπῆτι τῆς θειᾶς της, ὅπου μένανε.

— Μὰ πότε τὸν φωνίσε, ἔλεγα με τὸ νοῦ μου. Θὰ ἤρθε ἴσως κι' αὐτὸς ἐδῶ, ἀπ' τὸ νησί της! Τὴν ἔχω πάθει, ἀλλά...

Ἐτρεξα τὰ δόντια μου.

Ἦξερα, πὼς ἡ θειὰ της δὲν εἶχε παιδιά. Ἀρα τί εἶταν αὐτὸς ὁ ψαθάκιας.

Κέσφιγγα ἕνα ραβδί ἀπὸ ἀγριελιά πού κρατοῦσα κοιτάζοντας τον.

Ὁ δρόμος πού μῆλκον, εἶταν γεμάτος δέντρα ψηλά πού βουίζαν, φώναζαν.

Εἶδα τώρα αὐτὸς νὰ πηγαίνει πολὺ κοντά της. Καὶ συρμένος ἀπ' αὐτὸ πλησίασά κέγὼ κρυμμένος πίσω ἀπ' τοὺς χοντροὺς κορμούς τῶν δέντρων. Ἀ, κείνη τὴ στιγμή δὲν ἔμοιαζε με ἄνθρωπο, εἶχα κάτι θηρίου.

Εἶδα πὼς αὐτὴ λοξοδρομοῦσε, σὰν νᾶθελε νὰ τὸν ἀποφύγει πού πῆγαινε πολὺ κοντά της, πού ἔφευγε πάνω της.

Ἀκόμα τότε, ἐγὼ πῶ κοντά.

Καὶ ψηλά, τὰ μεγάλα δένδρα φώναζαν, θορυβοῦσαν τρομαχτικά σὰ νὰ θέλανε νὰ σκεπάσουν τὸν κρότο τοῦ βήματός μου, νὰ κρύψουν τὸ πλησίασμά μου.

Κάτι τοῦλεγε αὐτὴ τώρα καὶ μιλοῦσε δυνατὰ, ἀλλὰ δὲ μπορούσα ν' ἀκούσω ἀπ' τὸ θόρυβο τῶν δέντρων. Σὲ μιὰ στιγμή ὁμῶς αὐτὸς τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὸ χέρι. Αὐτὴ σταματᾷ, τραβιέται...

Ὁρμησα. Μὰ πὼς ὀρμησα; Ἐτσι θὰ ὀρμῶν τὰ θηρία πού παραφυλᾶνε πάνω στὰ ζῶα πού ἀνύποπτα περνοῦν μεσ' στὰ πυκνὰ δάση. Ἐτσι θὰ ὀρμᾷ καὶ ἡ γάτα πού φυλάει ὄρες πάνω στὸν ποντικό!...

Πρὶν προφθάσει νὰ κάνῃ τὸ παραμικρὸ κίνημα, τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό, τοῦ κατάφερα στὸ κεφάλι του τὴν ἀγριελιά πού κρατοῦσα ἀπ' τὴ μέση, τὸν πέταξα χόμω ἀνάσκελα, κ' ἔφυγα σὰν ἀστραπή, χάθηκα μεσ' στοὺς ἐρημούς δρόμους.

Κατόρθωσα τὴν ἄλλη μέρα νὰ λείψω ἀπ' τὸ σπῆτι. Πῆγα σὲ κάποιον συγγενικό. Μόνο τὸ βράδυ παρουσιάστηκα στὸ σπῆτι μας, στὸ τραπέζι, σὰ βρεγμένη γάτα, περιμένοντας ν' ἀκούσω τὴν καταδίκη μου, ἢ τὴν κατηγορία μου.

Ἀλλ' ἐκεῖ ἔμαθα πὼς κάτι εἶχε συμβεῖ στὴν Καλυψώ, πὼς καθὼς πῆγαινε στὸ σπῆτι τῆς θειᾶς, μ' ἕναν ἐξάδελφό της, πού εἶχε ἔρθει ὀχι ἀπ' τὸ νησί της ἀλλ' ἀπὸ κάποια ἐπισχρία, ἐξάδελφος ἀπ' τὸν πατέρα της, κάποιος ὀρμᾷ πάνω τους, σ' ἕνα δρόμο ἐρημικὸ καὶ χτυπᾷ τὸν ἐξάδελφο στὸ κεφάλι μ' ἕνα ρόπαλο, τὸν ἀφίνει κάτω καὶ φεύγει! Τῆς καυμένης τῆς Καλυψῆς τῆς εἶχε κοπεῖ τὸ αἷμα. Ὁ ἐξάδελφος σήμερα στὶς ἔντεκα, με τὸ κεφάλι πρσιμένο σὲ κείνη τὴ μεριά πούλαβε τὸ χτύπημα μῆλκον στὸ σιδηροδόχο καὶ πάει στοὺς γονεῖς του.

— Τὸ καυμένο τὸ παιδί, εἶπε ὁ πατέρας μου, ἤρθε ἐδῶ νὰ διασκεδάσῃ νὰ δῇ τὴν Ἀθήνα καὶ κόντεψε, νὰ βρῇ τὸ θάνατο! Κάποιος μὲς της, τέρας πού θὰ γίνῃ κακοῦργος μεγάλος, εἶμαι βέβαιος! Εἶδε τὸ νέο νὰ συνοδεύῃ ὠραῖο κορίτσι καὶ ἀγρίεψε καὶ τοῦ ρίχτηκε...

— Καὶ πού νᾶξερες, πατεράκη μου, εἶπα με τὸ νοῦ μου, ὅτι τὸ τέρας ὁ μεγάλος κακοῦργος, πού θὰ γίνῃ καὶ εἶσαι βέβαιος! εἶνε μέγας σου καὶ εἶνε ὁ γυιὸς σου! Ὅσο γιὰ τὸν κύριο ἐξάδελφο, δὲ μετανῶ πού τοῦ τὴν ἔσκασα τὴν ξυλία.. Νὰ σοῦ πετύχει ξάδελφος!.

Μὲ βασάνιζε μιὰ σκέψη. Μὲ εἶδε αὐτὴ, με γνώρισε; Μὰ εἶταν δυνατό νὰ μὴ με γνώρισε, ἀφοῦ πετάχτηκα στὴ μέση; Πὼς δὲν τὴν εἶδε τότε. Μήπως τάχασε; Μὰ μὴ δὲ μ' εἶχε δεῖ νὰ τὴν ἀκολουθῶ; Τόχε δεῖ...

Τὴν ἄλλη μέρᾳ τὴν εἶδα. Μοῦ φάνηκε σὰ μαζεμένη.

— Δὲν τοῦ λες τί ἔπαθες; τῆς εἶπε ἡ μητέρα μου.

Αὐτὴ κατέβασε τὸ κεφάλι.

— Αὐτόνα ἔπρεπε νᾶχης καθαλιέρο, τῆς εἶπε γιὰ μένα μὰ ἀπ' αἰς ἀδελφές μου, καὶ θὰ σοῦκανε τὸ μόρσι νὰ μὴν ἔρει πὼς νὰ φύγει!

— Τί συχαμερὸς θάταν! εἶπε ἡ ἄλλη ἀδελφή μου.

— Τέρας, τέρας! ἔκανε ἡ μάνα μου πού θὰ κάνει ἔγκλημα μεγάλο μιὰ μέρα!

Ἡ μητέρα τῆς Καλυψῆς κινοῦσε τὸ κεφάλι λέγοντας :

— Ναι, ναι!

Ἀπὸ τὴν ἡμερᾶν

έριξε μιὰ κρυφή ματιά.

Παρατήρησα πώς τώρα όχι μόνο με απέφευγε, αλλά και δέ με κοίταζε. Σκέφτηκα όμως εγώ τι έπρεπε νά κάνω. Νά τή βρω μόνη και νά τής πω τὰ ωραία λόγια, που τούς είχα κάνει πολλές επιδιορθώσεις...

Και τὸ κατ'όρθωσα. Ένα απόγευμα τή βρήκα μόνη νά κάθεται σέ μιὰ μικρή ταράτσα δίπλα στήν πέτρινη σκάλα, που κάτω, εἴταν τὸ καμαράκι που εἶχε γίνει κάποτε ὁ παράδεισός μου.

Μέσα στή σάλα ἡ μητέρα της, ἡ δικιά μου και κάτι ἄλλες κυρίες μιλούσαν, συζητούσαν γιὰ τὸν καιρὸ και γιὰ τὰ καλὰ ὑφάσματα...

Οἱ ἀδελφές μου δὲν εἴταν ἐκεῖ.

Άνοιξα τὴν πόρτα με τὰ γυαλιά, που ἀπ' τὸ διάδρομο ἔβγαине κανεῖς στήν ταράτσοῦλα και παρουσιάστηκα ἔμπρός της.

Σηκώθηκε που μ' εἶδε σὰ νάδε τὸ σατανά.

— Γιατί σηκωθήκατε, δεσποινίς; τὴ ρώτησα.

— Γιὰ νὰ πάω μέσα...

— Νά πᾶτε, γιατί βλέπω ὅτι σὰς τρομάζω! Άν και ἤθελα πρὶν νὰ σὰς πῶ κάτι...

— Με συγχωρεῖτε! Δέ μπορῶ νάκούσω τίποτα...

Και κινήθηκε νά φύγει. Έγώ παραμέρισα.

— Πηγαίνετε, πηγαίνετε! Εἶνε ἀλήθεια πὼς εἶμαι κοντός! Μποροῦσα τὰ πάντα, τὸ πᾶν νὰ κάνω γιὰ σὰς!..

Γύρισε, καθὼς ἔφευγε και με εἶδε:

— Τὸ ξέρω, μὴ εἶπε, τὸδα, τί μπορεῖτε νὰ κάνετε!

Άρχισα νὰ τὴν ἀποφεύγω με πείσμα. Ἡ ἀγάπη μου σὰ νάχε γίνει πείσμα, μεκανε νὰ φεύγω με κάποιο φόβο μὴ τὴν ἀπαντήσω...

Μιά μέρα ἔμαθα πὼς ἔφυγε γιὰ τὸ νησί της.

Πόσο δυνατὰ με χτύπησε αὐτὸ! Άρχισα τότε νὰ μετανοῶ γιατί της φέρθηκα ἔτσι, γιατί δὲν πάλαισα...

Ὁ καιρὸς λένε, τὰ πάντα γιαιτρεύει, ἡ σβύνει. Σὲ πολλὰ ὅμως δέ μπορεῖ, τοῦ εἶνε ἀδύνατο και ρίχνει στάχτη μόνο ἡ σωριάζει στάχτη, και φαίνεται ἡ φλόγα νάνε σβυσμένη.

Πέρασαν τρία χρόνια χωρὶς νὰ δῶ τὴν Καλυψώ. Ἡ μητέρα μου και οἱ ἀδελφές μου εἶχαν ἀλληλογραφία μαζί της και τὴ μητέρα της.

Μιά ἀπ' τὲς ἀδελφές μου στὸν τρίτο χρόνο παντρεύτηκε.

— Έγώ κοίταξα ἄλλες κόρες, ἔτρεχα κινηγώντας νέες ἀγάπες.

Και με μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔμπλεξα και δέ μποροῦσα νὰ ξεφύγω.

Στὸ σπίτι μου αὐτὸ εἴταν γνωστό. Χωρὶς νὰ πῶ τίποτα ἐγώ, ἤξερε, πὼς τὸ γνώριζαν.

Μιά μέρα ἄκουσα στὸ τραπέζι, τὴ μητέρα μου νὰ μιλά γιὰ τὴν νὰ λείει στὸ πατέρα μου γιὰ τὴν ὁμορφιά της, γιὰ τοὺς τρόπους της και τὴ φρονιμάδα της. Εἶπε και πὼς τὴ ζητοῦσαν τώρα πολλοί...

Σηκώθηκε και ἔφερε και μιὰ φωτογραφία της:

— Κοιτάξέ τη. Αὐτὴ ἤθελα νὰ κάνω νύφη! εἶπε στὸν πατέρα μου. Ἀκόμη πιὸ ωραία ἔγινε.

— Ναι, εἶνε πολὺ ωραῖο κορίτσι, εἶπε ὁ πατέρας μου, πάρα πολὺ ωραῖο!

Και ἡ μητέρα μου ἔπειτα σὲ μέγα:

— Θέλεις νὰ τὴ δῆς;

— Τί νὰ τὴν κάνω; ἀπάντησα γώ, ἐγὼ ἤθελα και ἤθελα νὰ τὴ δῶ...

Μοῦ ἔφερε ἀναστάτωση αὐτὸ. Ἀλλ' ἔφερα τὴν ἡσυχία. Ἡ μητέρα μου, σκέφτηκα, τὴν Καλυψώ και δὲν ξέρει πὼς ἡ Καλυψώ με βλέπει σὰ διάβολο, πὼς με περιφρονεῖ. Και καλύτερὰ που ἔχω μπλέξει, γιατί θάτρωγα καμμιά προσβολάρα!...

Ἀλλ' ἡ μητέρα μου ἔακολουθοῦσε κάθε μέρα νὰ λὲη γι' αὐτὴ. Και ἔαφνικά μόλις πέρασε τὸ Πάσχα μιὰ ἀδελφή μου ἔφυγε και πήγε στὸ νησί που ἔμεινε ἡ Καλυψώ.

Έγώ τραβηγμένος ἀπὸ κάποιο πείσμα, ζήτησα τὴν κόρη που μοῦ εἰδειχνε ἀγάπη, ἀπ' τοὺς γονεῖς της, κ' ἔβαλα και τῶπαν και στὸν πατέρα μου.

Αὐτὴ δὲν ἀρνήθηκε...

Ὅταν ἦρθε ἡ ἀδελφή μου ἀπ' τὸ νησί, πῆγα νὰ τὴ δῶ. Και ἔαφνικά μοῦ λείει αὐτά:

— Τί κλάμματα ἔκανε ἡ Καλυψώ που ἔμαθε που παντρεύτηκες, τί κλάμματα! Δέ μπορούσαμε νὰ τὴν παρηγορήσουμε! Σὲ εἶχε γιὰ δικὸ της! Δὲν ἤθελε κανέναν ἄλλον. Έγώ τῷξερα...

Πόσο τάραχτηκᾶ! Ἡ Α, γιατί νὰ μὴ μοῦ τὸ πεί πρὶν, γιατί νὰ μὴ τὸ ξέρω; Και γιατί νὰ τὸ μάθω τώρα;

Δημοσθένης Ν. Βουτυρᾶς

*

Ο ΣΦΥΓΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Θέλετε νὰ δῆτε ποῖος εἶνε ὁ σφυγμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς γεννήσεως του μέχρι τοῦ θανάτου του; Σὰς παραθέτουμε σχετικῶς τὸν κάτωθι πίνακα.

Μετά τὴν γέννησιν 130—140 παλμούς, ἐνὸς μηνὸς 120, ἐνὸς ἔτους 108—120, 2 ἐτῶν 90—108, 3 ἐτῶν 80—90, 7 ἐτῶν, 85, εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν 80—85, εἰς τὴν ὥριμον ἡλικίαν 70—75 και εἰς τὸ γῆρας 60—65.

Εἰς τὸ Γραφεῖον μας πωλοῦνται πρὸς δρ. 5 ἑκαστον ἀντίτυπον τοῦ 2ου φύλλου τοῦ «Μπουκέτου», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξαντληθῇ.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Δ.

Μία ἀντίθεσι ἀξιοθαύμαστη στὸν κυριαρχοῦντα πανξίγκολετισμόν, ὑπὸ ἔποψιν ἐμφανίσεως, χαρακτήρος και ἀνατροφῆς. Θὰ ἔλέγαμε ὅτι εἶνε τύπος θελακτικῆς Γκρέτχεν ἂν δὲν ἦτο τόσο ἐντυνη και ἐφραστικὴ φυσιογνωμία, συγχρόνως δὲ γλυκυτάτη καστανή, με τὰ πλούσια μαλλιά της γυρισμένα γύρω ἀπὸ τὸ παιδικὸ κεφάλι της. Τὸ πρόσωπόν της ἔνα μαγικὸ ἀντιφάγγισμα τῆς ψυχῆς της. Ἀμέσως καταλαβαίνει ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα σπάνιο λουλούδι σέρας, που προϋποθέτει ἀδιάκοπες φροντίδες και περιποίησην ἐκλεκτῆς μητρικῆς στοργῆς. Έχει σπάνιαν πνευματικὴν μόρφωσιν, διαβάσει πολὺ, συγχρόνως θὰ τὴν δῆτε και σὲ κοσμικὰ κέντρα, και τότε ἀκριβῶς θὰ κάμετε τὴν σύγκρισιν με τῆς συνομήλικῆς της, και θὰ τὴν θαυμάσετε γιὰ τὴν παιδιὰτικὴ ἀφέλεια που τὴν χαρακτηρίζει.

Ἡ Μονταῖν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴ εἶχε ζωηροτάτη κίνησιν ἡ Κηφισιά. Τὰ ξενοδοχεῖα «Σέσιλ» και «Σπόρτιν Κλόμπ» εἶχαν ὑπερβολικὸν κόσμον, τουαλέττες περιόρισες, ὥρατες ἐμφανίσεις.

— Εἰς τὸ «Σπόρτιν» τὸ ἀπόγευμα πατινάρισμα και μετὰ χορὸς. Μεταξὺ τῶν παρευρεθεισῶν ἦσαν ἡ κ. Μαλαμίδη με κομψὴν μὀβ τουαλέττα, ἡ Δ)νὶς Καπιταῖνη μπλε σὰξ ἰδιορρυθμον κεντή ττουαλέττα, ἡ κ. Ρετσίνα, ἡ Δ)νὶς Καλλέργη ὥραιότητι με τουαλέττα λευκὴν και μὀβ καστόρινο καπέλλο, ἡ Δ)νὶς Διπλαράκου τουαλέττα μπλε περβάνς, ἡ Δ)νὶς Κωνσταντινίδη ἐξ Ἀλεξανδρείας ττουαλέττα ρὸς παστὲλ, ἡ Δ)νὶς Βεζανὴ λευκά, ἡ κ. Σκανανὶ τουαλέττα λευκὴ και μαύρη, ἡ Δ)νὶς Φορέστη τουαλέττα μὀβ—ρὸς, ἡ Δ)νὶς Λύτσικα πολὺ εὐμορφῆς τουαλέττα πράσινη ἐμπριμέ. Μιά ξεχωριστὴ ἐμφάνισις τῆς Δ)ίδος Ἐφης Ζιζίνια τουαλέττα Παριζιάνικη κρέπ ρομαῖν κόκκινη.

— Εἰς τὸ «Σέσιλ» τὸ βράδυ ἡ κατὰ Κυριακὴν χορευτικὴ συγκέντρωσις κατὰ τὴν ὁποία κυρίως παρευρίσκονται ἀκριβῶς ὅσαι δὲν κατοικοῦν εἰς τὸ ἀνωτέρω ξενοδοχεῖον.

— Αἱ παραθερίζουσαι εἰς τὸ ἀνωτέρω ξενοδοχεῖον συνήθως τὴν Κυριακὴ παίζουν χαρτιά, και μεταβαίνουν σὲ ἄλλα κοσμικὰ κέντρα.

— Μεταξὺ τῶν διαμενόντων εἰς τὸ «Σέσιλ» συγκαταλέγονται αἱ οἰκογένειαι Στ. Πεσματζόγλου, Μ. Μελά, Α. Πεσματζόγλου, Κάλπαρη, Βεζανῆ.

— Στὸν χορὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς στὸ ἀνωτέρω ξενοδοχεῖον ἦσαν αἱ κυρίαι και δεσποινίδες, Καπιταῖνη, Παῖχου, Σταθάκη, Ἀργυροπούλου, Λούρδου, Σπέντζα, Δημητρακοπούλου, Κοιμάνταρου, Λύτσικα, Σένου, κτλ.

— Εἰς τὸ «Σπόρτιν» τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ ἀπαρτία γνωστῶν και ὥραιων κυριῶν. Ξεχωριστὴ σιλουέττα τῆς Δ)ίδος Μικετῆς Ζιζίνια τουαλέττα και μαντῶ μπλε ρουὰ με γούνες ἀσημένιες ρενάρ. Διὰν ἐπιδέξα χορεύτρια ἡ κ. Οἰκονομίδη τουαλέττα ρὸς—μὀβ. Ἡ κλέον καλαίσθητη τουαλέττα τῆς κ. Ναοῦμ, ἀπὸ δαντέλλες μπλε.

— Παρευρέθησαν ἐπίσης ὁ κ. και ἡ κ. Παπάγου, ὁ κ. και ἡ κ. Ναοῦμ, ὁ κ. και ἡ κ. Γεωργαντᾶ, ὁ κ. και ἡ κ. Χ' ρέμη, ὁ κ. και ἡ κ. Μαλαμίδη, ὁ κ. και αἱ δίδες Γ. Κωνσταντινίδη, ὁ κ. και ἡ κ. Ζωχιού, αἱ δίδες Ζέγγελη, ὁ κ. και ἡ κ. Γρυπάρη κλπ.

— Ένα νέον κέντρον προσετέθη εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν κοσμικῶν γλεντζέδων. Εἶνε ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο μετὰ Σκάλας και Διονύσου, φέρει ἕνα παράξενον ἀγγλοελληνικὸ τίτλον. Κάθε βράδυ σταθεύουν ἐκεῖ ὅχι ὀλίγα αὐτοκίνητα μεταφέροντα κομψῆς Κηφισσιώτισσες, αἱ ὁποῖες πηγαίνουν ἐκεῖ ἄλλες γιὰ νὰ πάρουν τὸ οὖζο των, και ἄλλες γιὰ νὰ γευματίσουν.

— Στὴν Κηφισσιὰ ἡ περισσώτερες κυρίες διευθύνουν μόνες των τ' αὐτοκίνητά των, ἀλλὰ αἱ πλέον ἐπιδέξιες σωφρὲρ εἶνε ἡ κ. Μ. Μελά, και ἡ κ. Π. Οἰκονομίδη.

— Μία ἔξτρα φαῖν δεξίωσις τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴ στήν Κηφισσιὰ, παρὰ τῇ κ. και τῇ κ. Μόσχοβιτς εἰς τὸν κήπον τῆς μαγειρικῆς ἐπαυλῆος των. Προσεφέρθησαν παγωμένα φρούτα και καμπανίτης. Μεταξὺ τῶν κεκλημένων ἦσαν ἡ κ. και ἡ δις Μεταξᾶ ἐκτάκτως χαριτωμένη με τουαλέττα λευκὴ και μπλε δαντέλλες, μεγάλη καπελλὶν ἐπίσης λευκὴ. Ἡ δις Α. Κυριακὴ πολὺ κομψὴ τουαλέττα πράσινη. Ὁ κ. και ἡ κ. Α. Κυριακοῦ, ἡ δις Α. Κωστή τουαλέττα θαυμασιὰ μπλε—κρέπ—βενίτ και δαντέλλες πλέον βαθύχρωμες, μικρὸ καπέλλο καστόρινο ὁμοιόχρωμο. Ἡ κ. Ἀποστολίδη τουαλέττα μὀβ.

Ἡ Μονταῖν